

VYDÁVAT PLODY DUCHA SVATÉHO

Milý čtenáři, nejednou se setkáváme s názorem, že když partner v manželství evidentně zklame, je možné ho vyměnit za jiného. Stejně tak je slyšet kněze, který sice před časem svobodně a přesvědčivě slíbil svému biskupovi závazek celibátu, jak nyní prohlašuje, že ani nevěděl, co vlastně slibuje a že celibát je namířen proti lidské přirozenosti. Otázka zachování věrnosti tížila lidstvo v každé době a je jisté, že bez morálního nebo duchovního základu, nikdo není schopen zůstat svým slibům věrný. Proto také sv. Pavel prohlašuje:

Ale ovocem Ducha je věrnost.

Když jsem se připravoval na své kněžské povolání v semináři, ptal jsem se jednou P. Benedikta Holoty, který mně pomáhal v duchovním životě, co je podle něho rozhodujícím činitelem, aby člověk zvládnul své poslání. Zda je to dovednost, nadání, svaté nadšení, vůle... Benedikt mne ve vypočítávání těchto hodnot zastavil, podíval se mi do očí a řekl: „Pavle, to rozhodující je naše věrnost. Věrnost pravidelné duchovní četbě, rozjímavé modlitbě, zpytování svědomí, životu v Boží přítomnosti. To jsou nosné základy, abychom zůstali Pánu věrnými ve svých slibech, a to nejen čistoty a poslušnosti. Ten, kdo ztrácí pravidelný kontakt s Písmem svatým nebo s kvalitní duchovní četbou, nemá látku k rozjímání. Bez meditace se snadno přichází o jasně formulované pravdy víry a zásady duchovního života, které nám předaly předcházející generace našich předků. Člověk začíná relativizovat pravdu, stírá zlobu každého hříchu, ve svědomí má vinu jen za jakési všeobecné zlo. Současně končí se zpytováním svého svědomí. Tam, kde není pocit viny, lítost a dobré předsevzetí, mizí také důvěryplný postoj k Bohu jako k Otci a po čase také vztah k osobnímu Bohu.“

Přiznám se, že jsem jako mladý kněz v Hradci Králové rád chodil mezi řeholní sestry, když se společně nebo soukromě modlily v kapli. Z jejich chování, především z jejich očí, jsem viděl hlubokou víru a současně věrnost povolání. Bylo až dojemné spatřit některé ty staré sestry, které trpěly různými nemocemi, jak se v tichosti kaple soustředěně modlily. Dennodenně klečely na kolenou, jako by šlo někomu o život. Podobně mne oslovilo, když jsem byl před dvěma léty na pouti v portugalské Fatimě a byl jsem svědkem, jak někteří věřící leželi po kolenou v prostoru okolo oltáře, kde se zjevila Panna Maria. Hluboko mne zasáhla atmosféra, kterou vytvořili věřící z různých míst světa. Tolik soustředěnosti, neskrývané zbožnosti a důvěry jsem snad předtím ve svém životě na pouti nikdy neprožil. Nezapomenutelný byl pro mne okamžik, kdy se na trasu okolo oltáře po kolenou vydala asi čtyřicetiletá, zjevně nemocná žena. Doprovázela ji asi patnáctiletá dívka, zřejmě její dcera. Svoji maminku držela za ruku a očima ji povzbuzovala. Při pohledu na ně jsem si uvědomil, jak je Pán blízko a jak je dobrý i k tomu ubohému člověku.

Věrnost jako ctnost předpokládá vytrvalost v dobrém. Proto se snoubenci při vzájemném slibu ujišťují, že spolu ponosou všechno dobré i zlé až do konce. Málokterý z nich si ale připouští, že také jejich manželství vyzkouší opravdové utrpení. Vypravoval mi starší spolubratr, že měl ve farnosti manžele. On byl textilním dělníkem, ona pracovala jako sekretářka u obchodní firmy. Vzali se, ačkoli byla o mnoho let starší. Brzy po svatbě se objevila u ženy těžká forma roztroušené sklerózy a ona zůstala upoutána na lůžku. Manžel ji ošetřoval, vařil, když přišel z práce vypral a vedl domácnost. V zaměstnání mu chlapi radili: „Nech se rozvést a vezmi si mladší a zdravou. Co máš ze života?“ On jim odpověděl: „To nikdy neudělám. Slíbil jsem jí, že s ní budu snášet všechno dobré a zlé a že ji nikdy neopustím. Ten slib dodržím.“ Tímto způsobem žili dotyční manželé celá desetiletí, až muž zemřel, když ve svých šedesáti letech dosáhl důchodu. Jeho žena odešla na věčnost krátce po něm, když ji příbuzní nechali převést do ústavu sociální péče.

I když není v současnosti věrnost zrovna v kursu, má svoji jedinečnou sílu a moc. Umí udržet morální charakter toho, který ji ctí a zachovává. Opak zanáší do lidského nitra zmatek a neustálé hledání lidského štěstí. Ten, kdo dokáže zachovat daný slib, stane se druhému oporou v jeho životní zkoušce, a když přijde stáří, je shledán jako připravený a věrohodný. Když se mi při nedávném setkání naší bývalé maturitní třídy někteří moji spolužáci svěřovali, že jsou rozvedení, současně k mému překvapení dodali: „Hlavně buď ty, dobrým farářem. Dělat něco jen na půl plynu, se vůbec nevyplácí.“

PAMÁTKA VŠECH VĚRNÝCH ZEMŘELÝCH - DUŠIČKY

Hned po svátku Všech svatých slaví církve Památku všech věrných zemřelých, lidově zvanou Dušičky. Svatí jsou ti, kteří po smrti již došli věčné blaženosti. Jsou to nejen ti, které církve prohlásila za svaté, ale všichni zemřelí, kteří jsou spravedliví v očích Boha, a kteří odešli na věčnost v přátelství s Bohem - v milosti posvěcující. Jsou to ti blahoslavení, kteří svým životem obdrželi odměnu v nebesích. Byli to chudí v duchu, plačící, tiší, ti co žíznilo po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, ti co šířili pokoj, ti, co snášeli pronásledování pro spravedlnost, ti co byli tupeni a lživě pomlouvání a pronásledování pro Krista. Neboť jak říká Pán Ježíš v Horském kázání, těm všem patří hojná odměna v nebeském království.

Svátek Všech svatých byl ustanoven roku 609 v Římě papežem Bonifácem IV., kdy byl původně pohanský antický chrám Pantheon, kde byl uctíván kult všech římských bohů, vysvěcen na křesťanský kostel Panny Marie a Všem svatým. V pohanském chrámu byl i oltář „Neznámému bohu“, který sv. Pavel nazval oltářem Boha křesťanů. Slavnost byla stanovena na 1. listopad roku 1475 za pontifikátu papeže Sixta IV.

Památka Dušiček je liturgická vzpomínka na věrné zemřelé, kteří ještě věčné blaženosti nedosáhli, ale nejsou Bohem zcela zavrženi a pobývají v očistci. Veškeré úvahy o „očistcových mukách“ jsou jen lidské představy. Jen sám Pán Bůh ví, co tyto duše prožívají, než dosáhnou plného Božího odpuštění a milosrdenství. Církve prohlásila, že těmto zemřelým v očistci můžeme pomáhat a zkrátit tak jejich pobyt v očistci. A to obětí mše svaté, modlitbami, odpustky přivlastnitelnými duším v očistci a vlastní obětí věnovanou duším v očistci. Mohli bychom tuto památku zemřelých nazvat také dnem naděje. I tyto duše, dříve nebo později, vstoupí před tvář Boží. Kdy a která duše v očistci dojde do věčné blaženosti, nikdo z lidí neví. Jen Bůh, který je láska sama, a který je nedozírné milosrdenství. On jiná měřítko pro spravedlnost a trest, než my, lidé.

Malé nahlédnutí do historie slavení této památky zemřelých. Úctu a vděčnost svým zemřelým předkům projevovalo lidstvo v celé své historii již od nejstarších dob. I v Bibli Starého zákona v knize Makkabejské je vzpomenu zemřelých a je zde i výzva za zemřelé se modlit. V počátcích křesťanské církve se na zemřelé vzpomínalo v rodinném kruhu, posléze i při svaté oběti. Že měli křesťané úctu k zemřelým svědčí i to, že první pronásledování křesťané slavili nejsvětější Kristovu obětí na hrobech prvních křesťanských mučedníků v katakombách. Z toho se vyvinula praxe, že do oltářů se vkládají ostatky svatých.

Výroční vzpomínka spojená s veřejnou slavností se objevila po roce 998 ve francouzském klášteře v Cluny. Od 11. do 13. století se svátek rozšířil do dalších zemí a ve 14. století byl již zaveden i v Římě.

Lidé o Dušičkách navštěvují a zdobí hroby svých blízkých květy. Hořící svíčky jsou symbolem Krista, který je světlem světa. Zapalují je jak věřící tak i nevěřící, aniž by si tento symbol připomněli. Konají se průvody s rozžatými svícemi po hřbitovech a modlí se za spásu duší v očistci.

Je hezké projít se večer naším ztichlým hřbitovem. Je krásný ve dne, ale i večer. Večer o to více, že rozžaté svíce na ozdobených hrobech, osvěcují kostel a vrhají stíny květin a pomníků na okolí a lidi, stojící v modlitbách nebo vzpomínkách nad hroby svých blízkých. To vše vyjadřuje úctu k našim zemřelým. Na našem hřbitově v těchto dnech nenajdete neozdobený „opuštěný“ hrob. Je zde hezký zvyk, že někteří lidé zdobí i cizí hroby a jistě přidají i modlitbu. I tím je vyjádřen krásný vztah k zemřelým, kteří jsou neznámí a i k našemu hřbitovu. Těmto naši občanům a jmenovitě panu Josefu Marešovi patří upřímný dík nás všech za vzornou údržbu dolnočermenského hřbitova.

js.

ROZLOUČILI JSME SE S PANEM OLDŘICHEM RYBKOU

Ve středu 7.září t.r. jsme se v kostele sv.Jana Křtitele ve Verměřovicích rozloučili s panem Oldřichem Rybkou, který měl velké zásluhy jak o opravu verměřovického kostela, tak i o jeho průběžnou údržbu. Dovolte mi, abych na tomto místě ještě jednou s vděčností vzpomenu některé události z jeho života, které jsem uvedl na začátku pohřební liturgie.

Narodil se 23.června 1931 ve Verměřovicích a zde také prožil celý svůj život. Ve svých 28 letech se oženil v děkanském kostele v Žamberku s Miluší Režnou z Líšnice. Spolu během spokojeného manželství měli syna Pavla a dceru Blanku. Oba dobře vychovali a připravili na život. Právem se rovněž radovali z narození a z růstu svých vnoučat.

Pan Oldřich Rybka byl známý svojí pracovitostí a zájmem o druhé. Po základní škole se vyučil soustružníkem a pracoval u Applů. Několik let potom, se stal agronomem v místním zemědělském družstvu. Svému povolání byl věrný až do důchodu. Svůj volný čas po práci věnoval různým společenským aktivitám a zájmům. Na jaře roku 1969 se stal zakládajícím členem Místní organizace Lidové strany ve Verměřovicích, která si dala úkol opravit kostel sv.Jana Křtitele. To se jí také podařilo a v listopadu

1971 byl kostel slavnostně znovu požehnan. Stalo se tak velkým přičiněním právě pana Rybky, který se na celé generální opravě kostela významně podílel.

Pan Rybka byl mnoho let také členem Sboru dobrovolných hasičů. Tato činnost mu byla velmi blízká a stala se jeho zálibou. Stejně tak, dokud mu to zdraví umožňovalo, rád zpíval v místním chrámovém sboru. Hodně svého volného času obětavě věnoval pravidelné údržbě verměřovického kostela. Prakticky všechny drobné, ale důležité opravy v kostele, do posledního roku svého života, rád zařídil. Ve vztahu ke své rodině a ostatním lidem byl pozorný, přátelský a podle svých možností každému rád pomohl.

Jeho životní postoj byl vždy veden v duchu živé víry v Pána Ježíše, kterého věřil, doufal i upřímně miloval. Po celý svůj život pravidelně docházel do kostela na nedělní a sváteční bohoslužby. Tam rovněž přijímal svátosti a hledal útěchu u Pána Boha. Za všechno, co ve svém životě dobrého a záslužného vykonal pro svoji rodinu, pro obec a pro farnost mu patří právem uznání a upřímné díky.

otec Pavel

„PŘIŠLI JSME SE MU POKLONIT“ OHLÉDNUTÍ ZA POHŘBEM GABRIELA MACANA

Drazí Macanovi, spolubratři kněží, ostatní přítomní, z nichž rád zdravím všechny Gabrielovy spolužáky a kamarády.

Texty z evangelia nás zavedly dva tisíce let nazpátek do Jeruzaléma a popisují příchod mudrců od východu, kteří se přišli poklonit novorozenému židovskému králi. Toto Matoušovo vypravování, lidově řečeno o „Třech králich“, se čte při bohoslužbách v době vánoční. Nedávné světové setkání mládeže s papežem v německém Kolíně nad Rýnem se neslo právě slovy zmíněných učenců z Persie: „Přišli jsme se mu poklonit.“ A protože také Gabriel a někteří naši mladí z farnosti se tohoto setkání zúčastnili, a bylo to pro ně velmi důležité setkání, chci se nyní, aspoň v duchu, spolu s vámi a s těmi mudrci od východu vydat na cestu za dítětem v jeslích.

Svátek Tří králů je u nás všeobecně jednalo o učence pravděpodobně z území systém vybudovaný na věčném zápase mezi bude pak způsobeno zásahem takzvaného učenci byli také hvězdopřevodci a vyznali se sdělil narození důležitého Pomocníka pro probudil velikou touhu se s tímto novým

Učenci museli opustit na čas své rodné vedla přes dalekou Syrskou poušť. Kolik prožít, nikdo z lidí nezaznamenal. Je jisté, že zvířaty a s lupiči. K těmto lidským útrapám hvězdným úkazem cestovat. Jak jsme již podařilo dorazit do Jeruzaléma, hlavního S novým vladařem v Izraeli téměř nikdo zaspal svůj čas. Mágové vyslechli vzdálené v Judsku.

známý i oblíbený. Podle výkladu odborníků se však Persie. Tito mágové měli své náboženství, svoji kulturu, Dobrem a Zlem. Rozhodující a konečné vítězství Dobra Pomocníka, jehož příchod byl očekáván. Současně tito v astrologii. Mimořádný hvězdný úkaz na obloze jim lidský život, a současně v nich, na rozdíl od ostatních, Vladařem setkat.

zázemí a vydali se na složitou, nejistou cestu, která obtíž museli při tomto svém nebezpečném podniku se museli potýkat s horkem, s žízni, ale i s pouštními se přidaly skličující myšlenky, zdali se vyplatí za slyšeli z Matoušova evangelia, nakonec se učencům města Židů. Tam na ně čekala další těžká zkouška. nepočítal. Židovský národ, z něhož měl Mesiáš vzejít, prorocství, že nový vladař se má narodit v Betlémě

Po příchodu do Betléma našli malé dítě v náručí obyčejné chudé matky a v přítomnosti prostého tesaře v jedné stáji na okraji města. Pro mudrce však bylo důležitým znamením, že hvězda, kterou viděli na východě a která je provázela na strastiplné cestě, se nyní zastavila. Tito vzdělaní lidé, jak popisuje evangelista Matouš, se zaradovali nevýslovnou radostí. Skončilo jejich hledání nového krále, a byli šťastní, že se mohli právě oni poklonit tomuto dítěti v jeslích, o kterém byli přesvědčeni svojí vírou, že je to Boží Syn.

Drazí přátelé, život každého z nás je nejen jedinečným darem; tajemným dramatem, ale má být i setkáním s tím, který nás k životu nejen pozemskému, ale k věčnému, povolal. Vydat se na cestu víry za Bohem je věc duchovního poznání, upřímné touhy, rozhodnutí a velké odvahy. Všichni máme předpoklady, abychom během svého pozemského života mnoho dobrého vykonali, abychom přítom zapomínali na sebe a své zájmy, a pomáhali nezištně druhým, s nimiž jsme v rodině, ve škole, v zaměstnání, nebo těm, kteří jsou v naší blízkosti. Někteří lidé vysoko hodnotí bohatství, slávu i moc tohoto světa. Mudrci od východu na tyto hodnoty nedbali. Zajímali je nový Vladař, kterému zasvětili svůj život.

Mládež, která se letos sešla s papežem v Kolíně nad Rýnem a spolu s ním se poklonila Ježíši, také se musela pro tuto cestu nadchnout, rozhodnout se a podstoupit ji. Někteří mladí přijeli ze vzdálených kontinentů a zemí. Ti všichni vytvořili jedno velké společenství, které se spontánně zaradovalo z Ježíše. Benedikt XVI, tento první muž v církvi, mladým poutníkům při závěrečné bohoslužbě řekl:

- "Svoboda neznamena užívat si života, považovat se za naprosto autonomní, nýbrž řídit se podle měřítek pravdy a dobra, abychom se tak stali my sami pravými a dobrými."

- "Pomáhejte lidem objevit pravou hvězdu, která ukazuje cestu: Ježíše Krista! Snažme se my sami poznávat ho stále lépe, abychom mohli přesvědčivě vést k němu také ostatní. Vytvářejte společenství založená na víře!"
-"Nesmíme například nechávat staré lidi jejich samotě, nesmíme přecházet bez povšimnutí kolem trpících."

- Na závěr svého kázání papež mladým lidem řekl: "Vím, že vy mladí, toužíte po velkých věcech, že se chcete zasazovat za lepší svět. Ukažte to lidem, ukažte to světu, který očekává právě toto svědectví od učedníků Ježíše Krista, a který - zejména skrze vaši lásku - bude moci objevit hvězdu, kterou následujeme."

Není pochyb, že náš Gabriel spolu s dalšími se nechal oslovit mimořádnou hvězdou svého života, Ježíšem. Stalo se tak, již díky rodičům, od jeho dětství. V dospívání a nyní ve svém mládí si musel i on svůj vztah k Ježíši vybojovat. Přišel se mu poklonit na setkání do Kolína nad Rýnem ... měl mu co nabídnout i v okamžiku svého odchodu z tohoto světa na věčnost. Daroval mu svůj vztah víry, svoje nadšení, radost, ... daroval mu svoji lásku.

Nyní chci poděkovat všem, kteří jste měli Gabriela rádi. Gabo by mně to určitě odsouhlasil. Díky vám Vašku a Bernadeto, že jste mu zprostředkovali dar života a snažili jste se ho dobře vychovat a připravit na život. Díky vám sourozenci Gabriela, že jste si s ním rozuměli a vzájemně si pomáhali. Díky vám učitelé ze škol, za všechno, co jste Gabovi ve studiu předali. Díky vám jeho spolužáci a jeho věrní kamarádi, že jste byli Gabrielovi oporou, díky za vaše hezké vztahy. Díky vám všem příbuzní a přátelé, za váš zájem o Gabriela, za vaše povzbuzení. Díky vám spolubratři kněží, že se s velkou horlivostí a s láskou staráte o dobro společenství mládeže, do kterého patřil také náš Gabriel. Díky vám všem přítomným z Verměřovic, z farnosti, ale také z okolí. Díky za vaši přítomnost na tomto rozloučení, díky za vaše porozumění. Všem potom patří díky za toto společenství.

Ježíši, hvězdo našeho bytí, přišli jsme se i my poklonit Tobě spolu s naším Gabrielem. Jsme vděční za jeho život, který jsme s ním mohli zde na zemi sdílet. Děkujeme Ti, že byl naším synem, sourozencem a kamarádem. Díky za jeho radost, elán i humor. Díky, že uměl odpouštět i prosit za odpuštění. Díky, že svých 16 let naplnil dobrem. Ježíši, dej, ať se všichni spolu znovu tak, jak jsme zde shromáždění, s Tebou shledáme. Amen.

otec Pavel

CO NÁM JEŠTĚ DNES ŘÍKÁ POSVÍCENÍ?

Mezi místní, obecní slavnosti určitě patří pout' a posvícení. Při poutní slavnosti si věřící místního kostela uvědomují, že jejich kostel je zasvěcen konkrétnímu světci, který drží nad jejich místem patronát. Během posvícení se oslavuje výročí posvěcení kostela. Tedy s vděčností se vzpomíná na den, kdy byl kostel diecézním biskupem nebo jím pověřeným církevním hodnostářem slavnostně posvěcen. Pokud se datum vysvěcení kostela zachovalo, slaví se posvícení podle tradice místní obce v příslušný den. U některých kostelů se však datum vysvěcení nezachovalo, a místní obec přistoupila za císaře Josefa II. na takzvané „Svatohavelské posvícení“ (neděle na sv.Havla – 16.října nebo neděle po sv.Havlu), kterým chtěl panovník dosáhnout jednotného termínu konání této lokální slavnosti ve všech obcích království. Je dobře poznamenat, že některé obce slavily svá posvícení dále v původním termínu a navíc si přibraly ještě to císařské. V současné době katolická církev doporučuje slavit výročí posvěcení kostelů a kaplí, jejichž den vysvěcení není známý, 25.října nebo následující neděli po tomto dni.

Ve Verměřovicích byla původní filiální kaple sv.Jana Křtitele postavena v letech 1742–3. Kaple byla pro rozrůstající obec malá a bez větších oprav chátrala. V noci z 29.7. na 30.7.1899 se sesula část stropů, a hejtmanství ji muselo uzavřít. V srpnu následujícího roku byly položeny základy nového kostela, jehož stavba byla na podzim dalšího roku úspěšně dokončena. K slavnostnímu vysvěcení došlo v neděli 17.listopadu 1901. Od té doby se slaví posvícení ve Verměřovicích vždy v neděli před slavností Ježíše Krista Krále (v rozmezí od 13.11. – do 19.11.), kterou se končí církevní rok.

Posvícení je již od svého počátku jak církevní slavnost, tak se dotýká celého společenství místní obce bez rozdílu vyznání. Dodnes je ve Verměřovicích kostel místem, kde se lidé scházejí ke společným bohoslužbám, kde přijímají svátosti, je místem, na kterém každý příchozí v tichosti duše svěruje Bohu své radosti, touhy, prosby i své starosti a těžkosti. V kostele si věřící také vyprošují Boží pomoc a požehnání, aby tak dobře zvládali své každodenní práce a povinnosti. Posvícení je celá staletí pro mnoho obcí vítaným svátkem, aby se mohli sejít příbuzní a přátelé ve svých rodinách. U příležitosti tohoto svátku se organizují nejrůznější posvícenské společenské akce a zábavy.

Všem občanům z Verměřovic přeji, aby je i nadcházející posvícení potěšilo a povzbudilo, jak na těle, třeba v podobě dobré posvícenské husy, tak i na duši, když přichází radost ze života a ze shledání s druhými lidmi.

otec Pavel

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:

V listopadu 2005 oslaví:

93 let	paní Alžběta Formánková	z Dolní Čermné
86 let	paní Božena Moravcová	z Verměřovic
85 let	paní Božena Formánková	z Dolní Čermné
85 let	paní Milada Bachmanová	z Petrovic
84 let	paní Ludmila Nováková	z Petrovic č.53
81 let	paní Božena Stejskalová	z Verměřovic
81 let	paní Marie Hrdinová	z Verměřovic
76 let	paní Marie Hrdinová	z Dolní Čermné
74 let	pan Josef Novák	z Petrovic
70 let	pan Emil Kohl	z Jakubovic
60 let	paní Miluše Výprachtická	z Verměřovic
55 let	pan Josef Málek	z Horní Čermné
50 let	pan Pavel Křivohlávek	z Dolní Čermné
50 let	pan Jiří Vávra	z Dolní Čermné
50 let	paní Eva Dostálková	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byl pokřtěn a stal se členem Kristovy církve:

v Dolní Čermné 15.10.2005 David Řehoř
z Dlouhé Třebové

Rodičům Davida rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu obou jejich dětí.

Církevní manželství uzavřeli:

v Dolní Čermné 22.10.2005 Milan Bačkora a Jaroslava
Bačkorová, roz.Kratochvílová z Dolní Čermné

v Dolní Čermné 29.10.2005 Roman Bartoš z Rudoltic v Č.
a Zuzana Chromá z Okružné, okr.Prešov

Novomanželům Bačkorovým a Bartošovým blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťansky jsme se rozloučili:

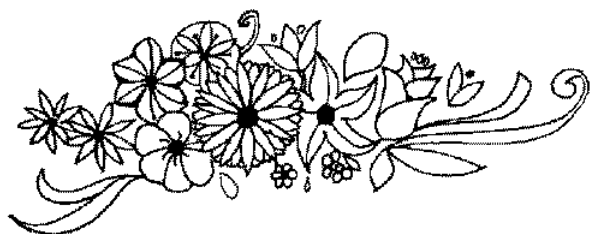
v Ústí n.Orl. 13.9.2005 s paní Marií Andrlovou
z Dolní Čermné

v Dolní Čermné 23.9.2005 s paní Veronou Vychytilovou
z Dolní Čermné

ve Verměřovicích 27.9.2005 s Gabrielem Macanem
z Verměřovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.

otec Pavel

KOLÍN NAD RÝNEM 2005 – SVĚTOVÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Postřehy účastníků – zástupců mládeže z naší farnosti.

10.8.2005 jsme kolem půl noci vyrazili autobusem. Jeli jsme celou noc, a do Halle, kde jsme měli ještě český program a předprogram (ten trval do 14.8.), jsme dorazili ráno. Po českém programu se náš autobus (lidí v něm) rozdělil na dvě skupiny, jedna šla do Mesenburku a druhá byla v Halle (tam bylo skoro celé spolčo). V Halle si nás rozdělily rodiny. Na předprogramu jsme vždycky měli ranní a večerní modlitbu a v době trvání předprogramu jsme byli na festivalu v Magdeburku, kde se každý stát uvedl nějakou scénkou – Češi měli Velikonoce. Nedělní mše byla zajímavá tím, že se po ní konalo pohoštění. V neděli o půlnoci jsme jeli do Kolína (z Halle do Kolína to bylo dál než z Hradce Králové do Halle). V Kolíně jsme byli v českém centru – v kostele sv. Anežky. Bylo tam 3 200 Čechů a všichni byli ubytovaní na stadiónech, ve školách, ubytovnách a rodinách poblíž kostela. V tom jsme se každý den scházeli na mši a českém programu, také tam byly různé adorace. Čas, který nám zbyl, a že ho bylo dost, jsme trávili se spolčem – chodili jsme na různé festivaly, koncerty, byli jsme i ve věži Dómu a na dětských hřištích (mají tam skvělá hřiště). V sobotu (20.8.) jsme ráno vyrazili na Marienfeld – kus se jelo vlakem a zbytek se šel pěšky (cca 5 km). Do vlaku bylo skoro nemožné se dostat, ale všem se nám to nějak povedlo. Pak jsme šli pěšky nějakou vesnicí na okraji Kolína a z oken nám mávali lidé. Po příchodu na Marienfeld jsme našli svůj sektor (B1), a tam se usadili. My (naše spolčo) jsme byli úplně vpředu – hned u promítacího plátna. Dokud bylo na louce místo, tak jsme si házeli s diskem, hráli fotbal a pak hráli karty a někteří spali. Večer přijel papež Benedikt XVI. a všichni jsme si rozsvítili svíčky. Později večer byla adorace a poté jsme spali. Druhý den byla

mše a hned po ní jsme hnali na vlak. Měli jsme velký štěstí, že jsme byli v krajním sektoru, protože jsme unikli té úplně největší zácpě. Šťastně jsme se dostali k Eis-stadionu, kde jsme měli baťohy. Tam jsme čekali, dokud tam nebudeme všichni. Čekání jsme si krátili fotbalem. Kolem osmé jsme se konečně všichni sešli a jeli autobusem do Hradce Králové. V Hradci jsme hnali na vlak, který jsme tak tak stihli. Domů jsme dorazili kolem oběda. Bylo to tam super!!! Anča

XX. Světové setkání mládeže bylo pro mě velkým darem, neboť jsem mohla být členem Mezinárodní liturgické skupiny (ILG). Byla to skupina 180 lidí ze 72 zemí světa a společně jsme se účastnili přípravy liturgie a dalších setkání mladých se sv. otcem. A tak jsem trávila dny s lidmi Nového Zélandu, Kuby, Jihoafrické republiky, Súdánu, Švédska, Měla jsem tedy možnost prožít nevšední chvíle. Vzpomínám: Při návratu

nedělní liturgie jsme už dost dlouhou dobu čekali – povídali jsme, hráli hry, spali – byli spolu. V jednu chvíli děvče ze Švédska vytáhlo růženec. Mě už dříve napadlo se tu pomodlit, ale nechtělo se mi. Toto byla příležitost. Přidala jsem se k ní spolu s Christinou z Bangladéše a lidmi z USA a Jižní Ameriky. Bylo nás tak šest a bylo to neobyčejné! První část modlitby byla v angličtině a druhou jsme odpovídali v našich národních jazycích. Byla to opravdu KRÁSA!

I když jsme mluvili rozdílnou řečí, měli různě barevnou pleť, pocházeli z různých zemí – „šlo nám o jedno“. Byla to věc, na které jsme se nemuseli dlouho domlouvat a vysvětlovat ji. Všichni jsme věděli. A já tak měla možnost znovu si uvědomit, že nejsem sama. Ale že na celém světě jsou lidé, kteří se snaží o to samé – mít Krista na 1. místě v životě.

A tak pokaždé, když se modlím růženec, myslím na to malé „mezinárodní“ společenství. Víím, že v tu chvíli jsme spolu.

Martička

Zážitků se SDM v Kolíně je mnohem víc. Dnes zkusím třeba tento:

Když jsme opouštěli Marienfeld, byli jsme součástí nekonečného davu. Tento dav mířil na vlakové nádraží do městečka Horrem. Když jsme přišli mezi první domy tohoto města, viděli jsme místní obyvatele, kteří stáli před svými domy a rozdávali vodu, sušenky, lentilky ... Nevím, jak dlouho tam ty lidi stáli, ale museli toho rozdat docela dost. Protože když je někdo ospalý, unavený, hladový ... a ještě k tomu Čech ... tak si vezme! Obdivoval jsem ty dárcy a říkám si: taky bych se chtěl naučit dávat. Nemusí to být zrovna sušenky ... Honza

Na SDM v Kolíně se mi líbilo, že tam bylo tolik lidí z celého světa. Mohli jsme si s nima povídat, zpívat, tancovat, hrát fotbal. A nejednou mám kamarády z různých koutů světa. Anička

Asi nemožné bylo dostat se bez úhony tam a zpět na WC – na Marienfeldu!!

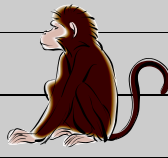
PS: byly tam všeobecně uznávané záchody toi-toi. Anča

Bylo to tam (nadočekávání) skvělé!! Jako příklad udám chování po česku:

Na malém – velkém pohoštění v Halle byly na stole, mimo jiné, i bonbony (zmenšeniny tyčinek Mars, Snickers), které byly v pixle na stole. No a abychom se jako češi nezapřeli, tak jsme se vrhli k bonbonům a hodně jich snědli a ještě víc jsme si jich nabrali domů pro rodinu. Byl to fakt trapas, ale byla tam sranda.

Pozn. Ale němčům to asi nevadilo, protože nás tam ještě další dva dny nechali spát a jíst. Magda

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Pá 4.11. – 19.00 	Divadlo – příběhy téměř detektivní Turecká kavárna - hrají: Nad'a Konvalinková, Jana Boušková Ustrašený svědek – hrají: Václav Vydra Pes a Kočka – hrají: Václav Vydra, Jana Boušková Zlatý pan ministr – hrají: Václav Vydra, Jana Boušková Sál kina v Jablonném nad Orlicí	
So 5.11.	Burza dětského oblečení, sportovních potřeb a hraček Příjem věcí: 4.11 – 16.00 -18.00 hod. Prodej: 5.11. – 8.00-11.00 hod. Výdej peněz a neprodaných věcí: 5.11. – 14.00 – 15.00 hod. Výtěžek (10 % z ceny prodaných věcí) bude věnován MŠ na zakoupení hraček MŠ v Dolní Čermné	
Ne 6.11.- 19.30 hod.	Hrubý Budžes – hraje divadelní soubor VICENA z Ústí nad Orlicí Společenský dům v Lanškrouně	
St 9.11. – 19.30 hod.	Austrálie II – Outback – druhý díl cestopisné reportáže J. Hrušky lanškrounský zámek	
Čt 10.11. - 19.30 hod.	Doblba – ČR – černá vánoční komedie Sál kina v Jablonném nad Orlicí	
So 12.11. – 20.00 hod.	Posezení s martinskou husou – cimbálová muzika Honzy Dostála, Jitřenka k tanci hraje Joska Vondráček & spol Sál Orlovny v Dolní Čermné	
Ne 13.11. – 15.00 hod.	Opice v Africe – divadelní představení pro děti lanškrounský zámek	
Út 15.11. – 19.30 hod.	Koncert KPH – Michal Hromek CONSORT lanškrounský zámek	
Čt 24.11. – 19.30 hod.	Štěstí – ČR – dojemný příběh o křehkém vztahu dvou mladých lidí Sál kina v Jablonném nad Orlicí	
Pá 25.11. – 17.00 hod.	Benefiční varhanní koncert – Pavel Černý Výtěžek koncert bude věnován obětem přírodních katastrof v Pákistánu, Rumunsku a Bulharsku Kostel sv. Bartoloměje	
So 26.11. – 18.00 hod.	13. ročník festivalu JAZZ Lanškroun 2005 Vystoupí: HA_KAPELA ZUŠ Tišnov, TEES JAZZBAND Velké Losiny, BIG BAND ZUŠ Liberec, NORTH BIG BAND Litvínov, BIG BAND Lanškroun lanškrounský zámek	

SLUŽBA LEKTORSKÁ:

Listopad 2005				
1.11.	Út	Všichni svatí	18.00	Jurenkovi 160
6.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7.30	Langrovi 173
			10.30	Nastoupilovi 109
13.11	Ne	33. neděle v mezidobí	7.30	p. Mikulová 162
			10.30	Kubíčkoví 140
20.11.	Ne	Kristus Král 34. neděle v mezidobí	7.30	Kužílkovi 202 HČ
			10.30	Macháčkoví 180 HČ
27.11.	Ne	1. neděle adventní	7.30	Marešovi 264 HČ
			10.30	Vávrovi 264

SVĚTCI V PRANOSTIKÁCH - LISTOPAD

1. Nepřijde-li sníh na Vše svatě v noci, přijde o svatém Martinu se vší mocí.

Když na Vše svatých mrazivo, bude zima teplivo, když děšť, tu je třeba za pecu vlézt.

11. Jsou-li na Martina mračna, zima je levná, jestli je noc jasná, zima je mastná.

O Martině po ledu - o vánocích po blátě.

Martin a Kateřina na blátě, vánoce na ledě.

19. Z ledu Alžběta má brod, u Kateřiny přijde vhod.

21. Když na Obětování Panny Marie noc jasná, čistá, krutá zima se v lednu chystá.

Prosinec 2005

4.12.	Ne	2. neděle adventní	7.30	Vávrovi 270
			10.30	Marešovi 271
8.12.	Čt	Panna Marie, počatá bez poskvrny prvotního hříchu	18.00	Macháčkoví ml. 55
11.12.	Ne	3. neděle adventní	7.30	Moravcovi 267
			10.30	Pecháčkoví 53
18.12.	Ne	4. neděle adventní	7.30	Plhákovi 277
			10.30	p. Holečková 281
24.12.	So	Štědrý den	7.30	Macháčkoví st. 55
25.12.	Ne	Narození Páně, Boží hod vánoční	7.30	p. Havlová 247
26.12.	Po	Sv. Štěpán	7.30	Dostálovi 293
			10.30	Klekarovi ml. 292
30.12.	Pá	Svatá rodina	18.00	Macháčkoví Z.,M.,M. 55
31.12.	So	Sv. Silvestr	7.30	Bednářovi 285
			16.00	Hubálkovi 61

25. Jaké počasí na Kateřinu, takové jest v příštím lednu.

Svatá Kateřina přichází bíle a čistě oděná.

30. Na svatého Ondřeje, konec pocení.

Sníh svatého Ondřeje ozimínám nepřeje.

Svatého Ondřeje velká slzice, naplní příštím ovocem truhlice.

AHOJ DĚTI!

Dnešní neděle je poslední v měsíci říjnu a pondělím se přehoupneme do dalšího podzimního měsíce - listopadu. Hned jeho první dny by neměly ujít naší pozornosti. Datum 1. 11. je už tradičně spojeno se svátkem Všech svatých. Připomínáme si všechny ty, kteří jsou v nebi a kteří se za nás přimlouvají. To, že v ně věříme, vyznáváme vždy, když se modlíme modlitbu - Věřím v Boha. Jsou to naši patroni a ochránci, tak bychom na ně neměli zapomínat.

Hned následující den po tomto svátku najdeme v kalendáři další významnou událost - Vzpomínku na všechny věrné zemřelé - Dušičky. Není snad nikdo, kdo by s rodiči nebo prarodiči v těchto dnech nenavštívil hřbitov s upravenými,

ozdobenými a svíčkami ozářenými hroby. Vzpomínáme na své blízké, kteří již zemřeli, modlíme se za ně a věříme, že se s nimi jednou na věčnosti zase shledáme. Víra ve věčný život by měla být právě tím nejdůležitějším poselstvím dnešních dnů. Velikou nadějí a jakýmsi světlem zvláště v tomto čase, kdy počasí už naši náladu moc nepodpoří.

Je podzim a příroda se chystá k spánku, k odpočinku, aby na jaře zase všechno povstalo k novému životu. Náš lidský život se dá vlastně k tomuto ročnímu koloběhu v přírodě nádherně přirovnat. Na jaře vypučí svěží zelené mladé pupeny a květy, jako malé děti, poupátka. Pupeny se postupně rozvíjejí v listy a z květů rostou plody. Děti dospívají a stávají se z nich dospělí, kteří pracují a přinášejí mnohé ovoce. Listy také neúnavně plní své funkce.

Stíní, dýchají a jsou ozdobou. S podzimem se začnou zbarvovat a jejich úkol pomalu končí, protože je vítr zanedlouho strhne a padají k zemi. Jejich život končí. Člověk také ke konci života většinou chřadne a často zápasí i s nemocemi. Ve chvíli, kdy jeho svíce života zhasne a pozemský život končí, duše odchází a my věříme, že do věčného života, tam, kde je nekonečná Boží láska.

Listy byly dnes v našem povídání, jsou také všude kolem nás, kam se jen podíváme, protože vítr si s nimi hraje, jak se mu zachce. A proto nemohou chybět ani v našem obrázku. V té veliké kupce je směsice různých listů. Z jednoho stromu jich tam vždy spadlo více, ale pouze dva z nich jsou úplně stejné. A protože listů padalo z osmi stromů, hledejte 8 dvojic. Obrázek si vybarvěte a kdo si troufne, může listy pojmenovat.

(Otazníček)

Pro starší:

Možná znáte ten pocit, kdy si třeba na nástěnce u kostela přečtete jen několik slov, ale ta vás zasáhnou jako blesk z čistého nebe. Mně se právě tohle podařilo v létě při návštěvě jedné farnosti. Bylo to přesně těch pár vět z úvodu našeho povídání.

Když si představíme situaci, že by tato slova napsal nebo řekl člověk, který třeba bojuje s nevléčitelnou nemocí a ví, že jeho dny jsou už sečteny, bylo by to jasné svědectví o tom, že je nebo se snaží být s ostatními smířen a připraven na cestu k Pánu, že má všechno promyšlené.

**O druhých nesmyslej špatně,
nikoho nenapadej a neurážej.
Na místo hněvu postav lásku.
Buď milosrdný.
Žij tak, abys byl připraven
být odvolán.**

Pokud je člověk mladý, nějak se myšlenkami konce moc netrápí a tak trochu žije s pocitem, že je „času dost“. Ale nikdo z nás bohužel neví, jak dlouhá je nitka jeho pozemského života. Každý sám se může zamyslet nad sebou a svým

životem, jak se mu daří žít a naplňovat tu úvodní výzvu. Myslím, že máme všichni obrovské dluhy a máme co napravovat. Možná, že teď na začátku listopadu, kdy se v „dušičkovém čase“ tohoto tématu více dotýkáme, najdeme vhodnou chvíli ticha a klidu k přemýšlení právě o těchto věcech a o sobě samých, protože opravdu nikdo z nás netuší, kdy ho Pán zavolá. Jestli to bude v mládí, dospělosti nebo ve stáří.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Spojením čísel se vám na obrázku měl objevit RŮŽENEC.

Šedm ukrytých slov tvořilo tuto větu: ŘÍJEN PATŘÍ PANNĚ MARIÍ, KRÁLOVNĚ POSVÁTNÉHO RŮŽENCE.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

31. neděle v mezidobí
30. října 2005
44. týden / 2005

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

31. října -	pondělí	31. týden v mezidobí 18.00 Dolní Čermná – za nemocnou osobu
1. listopadu -	úterý	Slavnost Všechny svatých 6.45 Dolní Čermná – za požehnání pro Svatého otce Benedikta XVI. 16.30 Verměřovice – za Leopolda Hubálka a rodiče z obojí strany 18.00 Dolní Čermná – za farníky
2. listopadu -	středa	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 6.45 Dolní Čermná – na úmysly Svatého otce Benedikta XVI. 16.30 Petrovice – za Karla Sedláčka a rodiče 18.00 Dolní Čermná – za všechny věrné zemřelé

Po skončení každé mše svaté proběhnou dnes na hřbitovech v Dolní Čermné a v Petrovicích tzv. Dušičkové pobožnosti. Ve Verměřovicích bude pobožnost na místním hřbitově v úterý 1.11. v 16.00 h.

Upozorňujeme věřící, že jednotlivé přímluvy za zemřelé budou vyvěšeny na všech kostelech ve venkovních vývěskách. Při pobožnosti se jmenovitě číst nebudou!

3. listopadu -	čtvrtek	sv. Karla Boromejského, biskupa 6.45 Dolní Čermná – za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje 18.00 Verměřovice – za Karla Junka a oboje rodiče
4. listopadu -	pátek	první pátek v měsíci, zasvěcený účtě Nejsvětějšího srdce Ježíšova 18.30 Dolní Čermná – smírná pobožnost k Nesvětějšímu srdci Ježíšovu před vystavenou Eucharistií 19.00 Dolní Čermná – za rodiče Majtánovy, dceru a zetě
5. listopadu -	sobota	první sobota v měsíci, zasvěcená účtě Neposkvrněného srdce Panny Marie 6.45 Dolní Čermná - za všechny činitele Panny Marie 13.00 Dolní Čermná – při svatebním obřadu budou oddáni: Klára Vašíčková z Dolní Čermné a Václav Martinek z Ratenic u Kolína 17.00 Petrovice – za Karla Vašátka, rodiče a tetu Marii 18.30 Verměřovice – za Karla Švece a oboje rodiče

6. listopadu - neděle – 32. neděle v mezidobí

V naší farnosti slavíme Výroční den posvěcení farního kostela sv. Jiří v Dolní Čermné.

Kostelní sbírka této neděle je určena na opravu církevních objektů ve farnosti.

Dolní Čermná - 7.30 h. – za Josefa Nastoupila, dvě manželky a syna

Dolní Čermná - 10.00 h. – za všechny živé i zemřelé farníky. Při této slavnostní bohoslužbě duchovní správce posvěti

v kostele opravené varhany. Po skončení mše svaté se bude konat varhanní koncert prof. Václava Uhlíře z Hradce Králové.

Dolní Čermná - 15.00 h. – zpívané latinské nešpory

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: v pátek od 15.30 h. – do 18.30 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut a to před začátkem každé mše svaté (mimo pondělí a středy večer).

Ve Verměřovicích ve čtvrtek od 15.00 h. – do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
zkouška zpěvu na mše svaté pro děti	pondělí	31. 10.	16.15 h.	fara Dolní Čermná
mše svatá pro děti	pondělí	31. 10.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
generální úklid před posvěcením	čtvrtek	3. 11.	15.00 h.	kostel Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek	3. 11.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	4. 11.	dopoledne	Dolní Čermná
varhanní koncert prof. Václava Uhlíře	pátek	4. 11.	15.00 – 19.00 h.	kostel Dolní Čermná
	neděle	6. 11.	po skončení dopolední mše sv.	kostel Dolní Čermná

Odpustky pro duše v očistci

V úterý 1. 11. odpoledne a ve středu 2. 11. po celý den je možné, při návštěvě kteréhokoliv kostela, získat **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď – je možné ji přijmout v týdnu před nebo také po 1. 11. a 2. 11., sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možné získat po splnění tří obvyklých podmínek denně **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Upozornění:

V tomto týdnu se, ve čtvrtek 3.11., bude konat generální úklid farního kostela a prostranství hřbitova v Dolní Čermné před posvěcením. Běžné nářadí si prosím vezměte s sebou! Prosím farníky, muže a ženy, o pomoc při tomto úklidu! Pán Bůh zaplat'!

otec Pavel

POUTNÍK, LISTOPAD 2005

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 13. listopadu 2005, Poutník vyjde 27. listopadu 2005

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.